

IOAN ROȘCA

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (VI)

2. Situația vinovaților comuniști nepedepșiți

2.1. Confruntarea datelor din cererile de cetățenie cu cele privind participarea la instaurarea comunismului

c. Plecarea comuniștilor în Israel

Situația evreilor în 1944 nu era de loc simplă. Rezolvarea ei uimitoare nu poate fi doar rodul întâmplării. A trebuit o impresionantă coordonare strategică, pentru a se doza acțiunile în funcție de context, înlănțuind etapele, echilibrând interese contrarii pe longitudinea deceniilor, într-un optim global - ceea ce spune mult despre coeziunea acestui neam. Exact precum dînd peste un ceas (sau un artefact similar) pe o planetă, un astronaut deduce existența unei forme de viață organizată, există fenomene sociale ce nu se pot explica decît prin „complot” (nucleu organizator, catalizator al aderențelor/participărilor voluntare) - chiar dacă nu se află detalii privind operațiile oculte. Fiind nevoie doar de un simț activ/coerent de amorsare - restul proceselor fiind rodul intervenției multîmii însetate de descurcare, inteligent polarizată. La început, invadatorii sovietici, folosind... evreei care-i foloseau ca alibi, nu puteau fi înfrunțați (că te dădeau jos de pe tanc și te așezau în fața lui - cum pare a fi încercat Stalin... eliminat de puteri și mai mari). Deci - dă-i cu lupta de clasă, cu arestarea și exterminarea fasciștilor („întîmplător” - convenabilă agendei anti-antisemite). Dar, inevitabil, au venit și expropriările - care au produs victime colaterale: evreei îmbogățiți din exploatarea coloniei invadate în secolul 19; cu efectul util că aceștia au devenit disponibili pentru a contribui la întărirea nou apărutului stat israelian (proces care nu s-ar fi putut produce cu atîta eficacitate fără aportul valului venit din Europa de Est)... Avem deci aici un segment aparent perdant, sacrificial, al macro-organismului colectiv. Dar vom vedea cum, după cîteva decenii, prin demontarea comunismului, și acestuia i se va putea „reconstitui” - miraculos - aveau.

Să urmărim acum ce s-a întîmplat cu cealaltă categorie, care militase pentru eliminarea „exploatarei omului de către om”, aburcîndu-se comunist la putere, ocupînd poziții avantajoase în toate instituțiile (din care românii potențial incoezi fuseseră epurați) - sprijiniți fiind de cea de a treia categorie rapace (clasa de mijloc, a „profesioniștilor”). Visul colonizării evreiești a României părea în sfîrșit realizat. Românii devenind slugi pe pămîntul strămoșesc, ca atîția alți colonizați (soarta pieilor roșii, a sclavilor din Asia/Africa, a indienilor din America de sud, a supușilor sultanului, a iobagilor de diferite neamuri sub ruși... Sau, mai nou, a palestinienilor). Dar nu a fost să fie! Israelul a avut nevoie de acești copii, retrăgîndu-i din meandrele „amăgitoare” ale comunismului. Oare din ce bani și-au cumparat libertatea, lăsîndu-ne captivii unui infern? A venit vremea „aliei”... și sionismul a mutat evreei comuniști (și pătura intermediară, a funcționarilor parazitari) - la fel de neverosimil/ ușor cum a mutat evreei capitaliști deposedați în 1948 (și cum a demontat în final comunismul, ca să înceapă „reconquista”?).

Următorul text (extras din „**Minorități etnoculturale. Mărturii documentare. Evreei din România (1945-1965)**”, coordonator Lucian Nastasă, Cluj, Edit. CRDE, 2003), exprimă bineșor situația:

„Decembrie 1958. Date în legătură cu plecarea evreilor din R.P.R. Sursa noastră, un

intelectual sosit recent din țară, ne dă câteva date în legătură cu plecările recente de evrei din R.P. Română. De 3 sau 4 luni, plecarea acestora s-a transformat într-un adevărat exod. Printre zvonurile care circulă în legătură cu autorizația dată de comuniști evreilor să plece, este și acela că societatea „Joint” ar fi intentat un proces statului român pentru despăgubiri, proces pe care l-ar fi câștigat. În contul sumei datorate, guvernul ar fi consimțit la plecarea în masă a evreilor. La Direcția Generală a Capitalei (Mi-liție) sute de persoane fac coadă de cu noaptea pentru cereri de plecare [...].

O întârziere la plata impozitelor poate duce la anularea plecării. Se mai cere de asemeni o **taxă de 1000 lei pentru renunțarea la cetățenie**, ca un prealabil pentru îndeplinirea celorlalte formalități, apoi o taxă de 350 de lei pentru lada tip de plecare, o taxă pentru cerere, taxe pentru legalizări de acte și alte taxe indispensabile. Cei ce mai dețineau imobile aveau de dat o declarație de renunțare la acele imobile. Lucrurile ce se pot lua sunt reduse la efecte personale, fără blănuri, bijuterii, argintărie sau alte obiecte de valoare. Pentru toate aceste motive, piața este inundată de obiecte de tot felul, a căror valoare este scăzută: numărul mare de vânzători face să nu se mai găsească cumpărători [...].

Plecarea evreilor a produs o perturbare sensibilă în viața socială și economică a țării: o zdruncinare pentru multă vreme. **Din punct de vedere social, evreei au ocupat în actualul regim situații importante.** Burghesia, odată exclusă, comuniștii nu aveau cadre pregătite și s-au folosit de evrei, care erau mai pregătiți și care, în oarecare măsură, erau dispuși să ajute pe comuniști pentru a obține o mai bună poziție materială. **Cei care avuseseră o situație financiară mai bună, obișnuți cu un trai mai bun pentru familiile lor, au făcut chiar atâtea concesii încît au ajuns să ocupe situațiile cele mai înalte în toate ramurile. În posturile noi, ei au căutat să susție pe coreligionarii lor, acordându-le funcții și distribuindu-le sume de bani.** Astfel se explică **că până acum un an ei aveau lefuri bune și familiile lor dispuneau de mijloace materiale** însemnate. Dar un funcționar sau intelectual român găsea cu greu un loc mai bun la un minister sau o întreprindere de stat. Iar dacă părinții acestuia dețineau o proprietate rurală sau fuseseră directori de ministere sau de bănci, atunci se refuza numirea pe motiv de origine socială nesăvîrșită.

Cum se face deci că, deodată, evreei părăsesc bunurile avute și se înghesuie cu atîta grabă să părăsească țara? Sursa cunoaște unii evrei care nu iubesc altă țară afară de România și i-a văzut plîngînd că trebuiau să părăsească pămîntul românesc și totuși au plecat. **Se pare că sensibilitatea lor le anunța un cataclism în acele regiuni și unde nu vor să mai fie prezenți.** Cert este că pleacă și că vor să plece. **Or, ei au fost încurajați de conducătorii comuniști și se știe că un fapt politic așa de important nu poate avea loc într-un stat satelit fără aprobarea Moscovei. Or, Moscova și-a schimbat părerea și lasă pe evrei să plece, socotind că rasa lor e prea individualistă.** Lumea se întreabă ce se pune în loc: e probabil că un plan există, dar care nu e încă cunoscut.

[...] Standardul de viață cu care evreei au fost obișnuți s-a schimbat într-un fel cu care ei nu se pot obișnui. Ei nu mai pot câștiga atît pentru a trăi bine și a da o creștere deosebită copiilor. De aceea caută să fugă în altă parte unde cu munca, perseverența și priceperea lor pot să-și creeze condiții de viață mai bune. **Plecarea lor se răsfrînge și asupra populației, căci dispar cumpărătorii. Fie că el cumpăra pentru uzul său propriu, fie că el cumpăra pentru a vinde marfa altuia, fapt e că cel ce poseda o marfă o putea vinde și trăi din această vânzare. Astăzi, el rămâne cu obiectul ce nu l-ai mai poate vinde pentru a-și înlesni traiul, mai ales acei care nu aveau alt mijloc de trai decît vânzarea pachetelor primite de la rude și care nu vor mai putea face față unor taxe vamale exorbitante, atunci când cumpărătorii dispar. Statul s-a gândit din**

timp la aceste operațiuni de vânzare, deschizând magazinele de consignatie, unde percepea un comision de 15% la vânzarea obiectelor. Dar acum, când va dispărea cumpărătorul, statul va fi poate obligat să închidă aceste magazine. [...]

(Nota subsol [1] *Asupra cauzelor emigrării evreilor, un alt document, din toamna anului 1958 – realizat pe baza relatărilor unui emigrant care, din motive personale, a refuzat să ofere prea multe detalii – , surprinde următoarele: „În Partidul Comunist Român a domnit multă vreme un conflict între cele două fracțiuni mai importante din Comitetul Central: fracțiunea Gheorghiu-Dej și fracțiunea Ana Pauker. Până la urmă a învins fracțiunea Dej, care a obținut sprijinul Moscovei, pentru că s-a arătat mai supus directivelor sale, în timp ce fracțiunea cealaltă cerea mai multă independență. În alegerea lui Dej au intrat și considerații de ordin naționalist, ele dând o mai mare satisfacție populației. În baza acestor considerații, se poate explica eliminarea evreilor din posturile mai importante, pentru a se da anumite satisfacții populației. De altfel, evreei pierduseră încrederea regimului încă din momentul marelui epurări din anii 1950-52, când majoritatea dintre cei înscrși în partid pierduseră această calitate împreună cu diversele posturi ce le aveau. Acrete concedieri și epurări au provocat desigur o mare nemulțumire printre evrei și regimul știa că nu mai poate conta pe ei, cu atît mai mult cu cît acest regim se dovedise a fi cu totul altceva decît se sperase.*

Cît privește plecarea evreilor, aceasta are loc în urma directivelor Moscovei. Niciodată nu ar fi lăsat România să plece liber evreei dacă nu ar fi primit dispozițiuni în acest sens. Șefii Partidului Comunist Român sunt pregătiți să adopte în această privință toate ordinele venite de la Kremlin și când s-a dat dispoziția să lase să plece pe evrei, ei au pus ordinul în aplicare. Mai multe cauze au putut aduce Kremlinul la această decizie. Printre cele mai importante intră în primiz rând hotărârea lui Hrușciov de a înceta „destinderăa” în țările satelite și a elimina opoziția ce mai exista încă în blocul sovietic. În cadrul eliminării acestei opoziții intra și expulzarea evreilor; **deoarece aceștia au păstrat nenumărate legături în străintătate, cu rude și organizații internaționale evreiești.** Aceste legături permit Occidentului să se informeze despre situația din țările satelite, iar organizațiile evreiești fac campanie în străintătate despre situația evreilor, agitănd problema libertăților fundamentale. Regimul comunist a socotit deci că este mai bine să lase să plece o minoritate în care nu mai are încredere, **făcîndu-și socoteala că această plecare va urma propaganda organizațiilor evreiești și lumea liberă va avea mai puține motive să se ocupe de aceste țări satelite.** Acestea sunt principalele motive tactice, la care se adaugă faptul că se lasă să plece o fracțiune de populație ce nu mai are speranțe într-un trai mai decent, iar plecarea poate aduce unele avantaje materiale” (Cf. Open Society Archives, Budapest, Box 194, Item No. 5727/58).

(Open Society Archives, Budapest, Box 194, Item No. 610/59)

Să trecem peste ce nu se spune aici:

a Că o bună parte din cei dați la o parte de evreei ce au năpădit posturile parazitante se aflau în pușcării, lagăre, mormînt.

b. De ce românii majoritari nu aveau puterea economică să cumpere ce aveau de vîndut - înaintea plecării - evreei minoritari ?

c. Cît trebuie să fi fost de autoritară chemarea sau de gravă „amenințarea” ce i-a făcut să-și părăsească pozițiile/prada (nu cumva și riscul de pedeapsă pentru crimele facute după 1944)?

d. Efectul benefic pe care l-a avut plecarea lor asupra vieții băștinașilor (diminuarea represiei, deschiderea căilor spre pozițiile profitabile etc). Marea relansare a vieții din anii 60 trebuie să fi avut cauze consistente, economice și sociale - altele decît o simplă schimbare de orientare ideologică sau de garnitură - la vîrf. E semnificativ (pentru nivelul aservirii noastre ideologice) că nu se cîntărește poziția cucerită de evrei după 1944 și prin prisma oportunităților care au apărut în societatea românească după plecarea lor. (Anulate după 1990, prin „terapia de șoc”).

Revenind la ținta acestui studiu, punctez că absolut nimic nu justifică teza că li s-ar fi furat cetățenia română - care trebuia deci „retrocedată” păgubiților de abuz.

Dar, va spune un circotaș „tolerant”, de ce nu s-ar întoarce „acasă” urmașii siluitorilor noștri comuniști? Am putea combate viguros/figuros acest „acasă”... Dar mi se pare mai simplu să spunem sec: pentru că noi, urmașii victimelor, nu-i mai vrem. Nu ajunge că nu au fost judecați

pentru ce au făcut, că nu au fost nici măcar condamnați post-mortem (ceea ce avea foarte mult sens, tocmai ca să nu se invoce lipsa cazierului)? Că nu au fost nici „lustrați” - încît puținii rămași înăuntru au putut lua cîrma „tranziției” (vezi segmentul dedicat acestui aspect) pregătind terenul recotopirii? Ni s-a inoculat persuasiv: „fără violență” și „noi nu ne răzbunăm”. Ne-am făcut că sîntem toleranți (ca să ne îndulcim înfrîngerea). Acum ni se cere și să părem (căci de fapt populația nu are habar de ce se întîmplă) generoși cu cei nepedepșiți, acordînd urmașilor lor o cetățenie pe care nimic nu ne obligă să le-o facem cadou?

Bine, va spune cineva, dar cu criminalii rămași în România, evrei sau nu, cum rămîne? Lor nu ar trebui să le retragem cetățenia, după aceeași logică? Și ar fi fost rău, dacă s-ar fi putut, să scăpăm cumva de stîrpea românilor criminali, acoperiți de impunitate? Dar, evident, e cu totul altă situație față de aceea a cuiva care solicită cetățenia română - în regim privilegiat. Evitarea re-încetățenirilor scandalose ar trebui desigur să se aplice oricărui urmaș de satrap comunist care vrea să revină în România (fie el german, ungur, român, etc.). O filtrare poate opera, de exemplu, atunci cînd se tratează cererile unui fiu/nepot de criminal comunist român, plecat în Israel - pentru că Tovarășul s-a căsătorit cu o evreică (așa cum a fost cazul, atît de des). De aceea am cuprins, în selecția ce urmează și astfel de perechi, chiar dacă evreitatea tatălui vinovat față de poporul român nu există sau e incertă. Nu evreitatea e cauza opoziției față de revenirea din Israel, ci vinovăția/nocivitatea. Evreitatea a creat doar oportunitatea plecării - dar și a filtrării întoarcerii.

Nu scriu cu obida/patima celui care s-a ocupat persistent de problema nejudicării crimelor împotriva umanității românești - pentru că știu că activitatea ce apare victimelor comunismului ca monstruoasă nu e decît o filă din istoria călărării necruțătoare în stratul paraziților, o confirmare a perenei ticăloșii umane, ancorată în instinctul egoist pus în slujba supraviețuirii, care s-a manifestat dintotdeauna și peste tot. În spatele jîntelor aparente, mai sus decît operațiile oculte, se află lupta dintre partea noastră rapace și cea cupinsă de aspirații nobile. Vise de emancipare socială? Sigur! Da-te jos tu... ca să urc eu. Asociieri fraterne... întru parazitarea celor mai slabi/rău organizați. Vechea poveste, pudrătată cu teze despre dreptate - de ideologi și exaltați. Care e problema, dacă ești suficient de lucid/mizantrop încît sa nu-ți mai faci iluzii despre condiția umană? Nu se reduce totul la o luptă între cei ce au urcat deasupra și cei ce se zbat dedesubt? Nu e denunțarea nedreptății acoperirea cocoșării spre poziții de profitor? Ce deosebește episodul călărării comuniștilor (evrei sau nu) la putere de alte episoade de răsturnare a păturii profitorilor ?

Un singur lucru, pentru o anume categorie de români: că e vorba de distrugerea vieților părinților lor. În acest proces nu sîntem judecători - ci parte vătămată, care-și apără cauza proprie, lucru legitim și dacă aspirațiile etice s-ar dovedi iluzorii. De cînd e lumea, popoare cotropesc/aservesc popoare, după ciocniri frontale sau penetrări perfide, stîrnind ura victimelor. De ce am accepta, ca singură excepție, că e interzisă denunțarea unui atac evreiesc asupra noastră? Nu numai evreei au profitat masiv de oportunitatea descurcării comuniste, dar nu-i putem scoate de pe lista beneficiarilor unui măcel.

d. Condițiile ingrate de do umenta e

Consultarea listelor nomenclaturii rateaza multe cazuri, ținînd cont și de modul în care evreei si-au schimbat numele, transformîndu-se/camufliîndu-se în români, unguri, nemți, ruși, etc. O altă complicație fiind românizarea numelor, după 1947, la care s-au pretat tocmai evreei din aparatul de conducere comunist (tot ei fiind cei care au părăsit cel mai tîrziu epava), încît e un

adevărat criteriu să-i distingi - după nume - de restul (ne-nomenclaturist) al evreimii. Ca asumat explicator, încerc niște limpeziri, fără a mă hazarda în tratarea metodică a problemei (ar trebui o viață - pentru a consolida un tom prea gros). Nu pretind a releva fapte noi - ci caut să valorific noi căi de analiză/monitorizare a datelor.

Cercetătorii temei nu s-au lovit doar de o sistemică ostilitate (din partea celor amenințați de cunoașterea faptelor, limpezirea mecanismelor și difuzarea datelor jenante) - camuflată cu propagandă de deturnare și șarje de intimidare a „antisemiților”. Temerarii s-au confruntat și cu un redutabil baraj arhivist (fonduri distruse rătăcite, ascunse etc.). Asta în timp ce (cum am arătat în alt text) arhivele au fost puse la dispoziția părții adverse. Amintesc - de exemplu - că legea arhivelor interzice accesul la documentele de stare civilă din ultima sută de ani. Ce nu trebuie să aflăm? Cum îi chema, la naștere, pe cei ce s-au instalat la cîrma tăvălugului comunist - puși de partid să-și schimbe numele, ca să se piardă urma invadării cu evrei a aparatului politic-represiv-economic-cultural. Noroc de publicarea în Monitorul Oficial, din care un „Julian Apostu” a putut recupera o parte din adevăr. Nevoia de ștergere a originilor (pe care nu o resimte un băștinaș - în mod normal) nu se reduce însă la evreei comuniști. Toți evreei intrați ilegal în Romania (adică uriașa majoritate) trebuie să ascundă faptul că au apărut brusc pe acest pămînt, adică au părinți, bunici sau străbunici cu certificate de naștere... prin alte părți. E vorba de o generație spontanec prelungită, începută în secolul 19 cu infiltrații „sudiții” cărora alde Holban/ Alecsandri/ Conta/ Eminescu/ Hașdeu le-au stat în drum la 1866/1879; îmbogați cu noile valuri de colonizatori, încetățenite în 1918 - prin șantaj internațional; întărită de noi sute de mii de „musafiri” - pe care spera Goga să-i deconspire. Și chiar de înși veniți după 1933, fugind de nazism sau de stalinism (încetățeniți și ei, printr-un decret „generos”, din 1947). Toți aceștia, ca să se pretindă autohtoni (asezați aici încă din vremea dacilor...) au nevoie de curățirea „cazierului identității” pe care-l reprezintă documentele de stare civilă.

Obscuritatea crește (aparent paradoxal) pe măsură ce vîi spre prezent, încercînd să afli originile personajelor de pe scena publică. Este foarte greu, în degenerata societate de azi, să afli cum îi chema pe mama/tata vreunui parazit al tranziției (că de bunici, ce să mai vorbim?...). Mulți nici nu s-au născut undeva, din cineva identificabil, ci par coborîți de pe Marte, le începe biografia de la aterizare. Ca atare, plouă cu afirmații gratuite despre evreitatea presupusă/ascunsă a unor mari ticăloși. Pe aceste baze de birfă, și statisticile sînt șubrede. Ceea ce permite bâjbăcorirea celor ce „văd evrei peste tot”, acuzăți de o nejustificată fobie „anti-semită”. Manevră la care ar trebui să răspundem: cine își ține secretă originea, poate fi prezumat că are motive să o facă - fiind probabil alogen, urmaș de imigrant ilegitim, sau de personaj odios (mai nou, au părinți secretizați și copiii de securiști îmbogățiți de „tranziție”...)

Greu de învins obstacolele de documentare, de stat în calea unor interese ideologice atît de mari. Neavînd acces la arhivele „sensibile”, nu am avut cum verifica cîți se înscriu - corect - în profilele expuse în continuare, asumîndu-mi riscul de a prelua uneori informații greșite, în ciuda străduințelor de a folosi surse multiple, dorînd să fiu corect în mare (statistic) - și miezios, la nivelul fenomenelor. Nu am avut însă nevoie de mai multă precizie pentru a semnală posibilitatea ca, printre cei care primesc cadou, nejustificat, cetățenia română, să fie indezirabili (de categorie grea, mijlocie, sau mică - în funcție de perspectivă ficcăriua) - pentru majoritatea neconsultată a românilor.

Continuare în pagina 12

